

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8546/2022
05.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојице из ..., чији је пуномоћник Миодраг Тодоровић, адвокат из ..., против тужених ВВ и ГГ, обојице из ..., чији је пуномоћник Милорад Арсић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 457/22 од 09.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 05.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 457/22 од 09.03.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 457/22 од 09.03.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилаца и тужених за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1422/18 од 24.05.2021. године, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да суд утврди да су стекли право својине на делу парцеле .. уписане у листу непокретности број .. КО ..., који иде средином пошљунченог и шумског пута и постоји на тој парцели, у мерама и границама како је детаљно наведено у изреци првостепене пресуде, у укупној површини од 9 а 36 м², те да обавезе тужене да трпе промену код Службе за катастар непокретности Мали Зворник тако да се наведени део парцеле испише са имена њиховог правног претходника ДД и упише на равне делове на имена тужилаца под бројем катастарске парцеле .. за КО Одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилац АА тражио да суд у његову корист утврди право стварне службености пута за повласне парцеле број .. њива површине 53 а 00 м² и парцеле број .. шума површине 50 а 00 м², уписане у листу непокретности бр. .. КО ..., преко послужне парцеле тужених ..., правцем север – југоисток у западном делу те парцеле према катастарској парцели ..., као што је на терену у дужини од око 125 метара и ширини од 1,5 метара, ради проласка пољопривредним машинама и запрегом, која службеност иде и кроз парцеле непарничара трећих лица број ..., .. и .. у ширини од 3 метра, рачунајући и део парцеле ..

која је у државини тужилаца, што су тужени дужни трпети. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 457/22 од 09.03.2022. године, жалба тужилаца је одбијена, а жалба тужених усвојена, те је потврђена првостепена пресуда у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву, а преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што су обавезани тужиоци да туженима надокнаде парничне трошкове у износу од 1.086.200,00 динара. Тужиоци су обавезани да туженима надокнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 73.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, предлажући да се о њој одлучи као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП.

Тужени су благовремено поднели одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Пресуду у делу одлуке о примарном тужбеном захтеву за утврђење права својине суд заснива на члану 20. Закона о основама својинскоправних односа, налазећи да утврђено чињенично стање не даје основа за закључак да су тужиоци стекли својину по било ком законом предвиђеном основу. Одлуку о неоснованости евентуалног тужбеног захтева за утврђење права службености пута на спорном делу парцеле тужених, као повласном добру, заснива на становишту да туженима недостаје пасивна легитимација, пошто су тужбом морали бити обухваћени сви власници послужних парцела преко којих се простире спорни пут. Тужиоци указују да је неприхватљиво становиште везано за постојање пасивне легитимације по евентуалном тужбеном захтеву, пошто би то у пракси значило да се тужбом морају обухватити и лица преко чијих парцела прелази пут, а која право службености не оспоравају.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за прихватање одлучивања о посебној ревизији. Стварна службеност је правни однос између свакодобних власника двеју непокретности, повласног добра и послужног добра. Овај материјалноправни однос одређује правну природу супарничарства у парници за утврђење права службености пута, па је становиште у правноснажној пресуди засновано на чл. 211. ЗПП у складу са општеприхваћеном праксом судова. Тужиоци не наводе, нити прилажу пресуде највише судске инстанце као доказ да постоји различито поступање судова у битно истоврсној чињеничној ситуацији, што би стварало потребу за уједначавањем судске праксе, односно разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана и новог тумачења права.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона, те је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења стварних права поднета је дана 22.02.2005. године, првостепена пресуда је била укинута решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 1186/18 од 25.10.2018. године, а вредност предмета спора није наведена у тужби. У таквој ситуацији меродавна је вредност предмета спора према наплаћеној такси. Из садржине списка произилази да су тужиоци задужени и платили таксу на тужбу у износу од 1.900,00 динара, што према Тарифном броју 1. Таксене тарифе одређује вредност предмета спора до 10.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Пошто напред наведена вредност предмета спора у спору о непокретности не прелази прописани износ који дозвољава изјављивање ревизије, ревизија у делу одлуке о главној ствари није дозвољена.

Иако је побијаном пресудом преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка на штету тужилаца, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наведена одредба се може применити само када је у питању општи режим допуштености овог правног лека, али не и на одлуку о споредном потраживању, која по одредбама члана 28. ЗПП није меродавна за вредност предмета спора.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је донео одлуку у ставу другом изреке.

Тужиоци нису постигли успех у поступку по ревизији, наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке, па су на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП одбијени захтеви тужилаца и тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**